

תת"ע 4103/04/15 - מדינת ישראל נגד אברהם אמבר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 נובמבר 2015

תת"ע 4103-04-15 מדינת ישראל נ' אברהם אמבר
בפני כב' השופטת דלית ורד

מדינת ישראל

בעניין: מאשימה

נגד

אברהם אמבר

נאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עבירה בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן - **תקנות התעבורה**).

העבירה הינה מסוג ברירת משפט. הנאשם הגיש בקשה להישפט וכפר באשמה.

מטעם התביעה העיד רס"מ שי קמחי (להלן - השוטר) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (ת/1). מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

נסיבות המקרה עפ"י המצוין בדו"ח היו כדלקמן:

ביום 30.1.15 שעה 13:10, בעת שהשוטר רכב על אופנוע בנתיב הימני מתוך שלושה נתיבים בכביש 4 לכיוון צפון, נהג הנאשם במונית מסוג מרצדס מ.ר. 18-906-25 (להלן - המונית), בנתיב השלישי מימין, כששני הרכבים נסעו זה במקביל לזה, ללא רכבים שחצצו ביניהם. השוטר הבחין כי הנאשם החזיק ביד ימין בטלפון נייד בצבע שחור בצמוד לאוזן ימין, כשהשוטר נסע מרחק של 500 מטרים לערך לצד המונית, עד שהנאשם הבחין בו. השוטר הדליק אורות כחולים וסימן לנאשם לעצור בצד, תוך שמירת קשר עין רצוף עד לעצירת המונית. הראות הייתה טובה.

השוטר הסביר לנאשם את מהות העבירה, ובתגובה טען הנאשם: "**קמתי מאבל, הוצאתי את המונית מהמוסך, אני לא עובד שלוש חודש, זה היה על רמקול.**"

בעדותו אישר הנאשם כי בעת שנהג במונית בכביש 4 הגיע השוטר מימינו והורה לו לעצור בצד. הנאשם טען כי לא נסע בנתיב השלישי מימין אלא בנתיב השני מימין, ועמד לעבור לנתיב הימני ביותר. לטענתו הכביש היה עמוס, וכלי הרכב נסעו בשיירות.

הנאשם אישר כי החזיק בטלפון הנייד, אך טען כי "יש מקום שמניחים את הטלפון, ואני לרגע הרמתי אותו כי נכבה הטלפון, הסתכלתי שהוא כבוי, ולא שמתי אותו על האוזן. הטלפון התכבה, כשהרמתי אותו הוא היה כבוי, לא בפעולה בכלל, רציתי להרים אותו ולשים אותו במקום אחר, כדי שלא ייפול לי, זה עושה נזק לטלפון" (פרוטוקול עמ' 5 שורות 19-22). הנאשם הוסיף בחקירתו הראשית כי לשוטר לא הייתה אפשרות להבחין בו היות המונית גבוהה מהרגיל, חלונותיה היו סגורים ומותקנים בה אף וילונות לנוסעים.

בחקירתו הנגדית אישר הנאשם " אני קמתי מאבל של אמא שלי, הוצאתי את הרכב מהמוסך בראשון לכוון הבית שאני גר בקריית אונו, לא עבדתי שלושה חודשים, בגלל המצב של אמא שלי שחלתה" (פרוטוקול עמ' 6 שורות 4-6).

כשנשאל הנאשם אם מסר לשוטר שהטלפון היה על רמקול, השיב הנאשם, " אני לא דיברתי בטלפון, אבל אם כבר אני מדבר אז זה על רמקול" (פרוטוקול עמ' 6 שורה 8).

לאחר ששמעתי את הצדדים ובחנתי את נסיבות המקרה, ולאחר שהזהרתי עצמי מפני הרשעה על סמך עדות יחידה, באתי לכלל מסקנה כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה. אלו טעמיי:

1. הנאשם העיד בחקירתו הראשית כי במועד האירוע נהג בכביש 4, ואף אישר כי החזיק בטלפון

הנייד. ההגנה טענה בסיכומיה כי בעקבות פסק דינו של בית המשפט המחוזי ב- עפ"ת 9847-04-13, ברין נ' מדינת ישראל, יש לומר כי האיסור שנקבע בחוק הוא לשימוש בטלפון, כלומר האיסור הוא לדבר בו, לשלוח מסרונים וכיוצ"ב, אך אין איסור לשאת אותו ולהחזיק בו כחפץ דומם.

תקנה 28(ב) (1) לתקנות התעבורה, קובעת כדלקמן:

" (1) בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב -

(א) לא יאחז בטלפון קבוע או נייד, ולא ישתמש בהם ברכב אלא באמצעות דיבורית;

(ב) לא ישלח או יקרא מסרון (s.m.s).

(2) בתקנת משנה זו -

"דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו ובלבד שאם ההתקן מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו; תקנה 28(ב) לת"ת קובעת כהאי לישנה:

"טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג".

מנוסח התקנה עולה כי קיימים שני איסורים נפרדים, השונים זה מזה. האיסור האחד הינו החזקה של טלפון נייד או קבוע ואילו האיסור השני מכון לעצם השימוש בטלפון נייד בשעה שהרכב בתנועה, כשימוש כאמור הותר

רק באמצעות דיבורית. האיסור השני מלמדנו כי השימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית יש בו משום עבירה, ואפילו היו שתי ידיו של הנהג על ההגה.

עוד לפני תיקון תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה [(תיקון מס' 2), תשס"ח- 2007 (ק"ת 6630)], קבע בית המחוזי **בע"פ 909/05 906/05, 908/05 (מחוזי-חי) מדינת ישראל נ. בת שבע לוי**, כי בתקנה 28(ב) ביקש מתקין התקנות להשיג שתי מטרות. המטרה הראשונה נקבעה ברישא התקנה ולפיה החובה להחזיק את ההגה בשתי ידיים חלה גם כאשר נהג משתמש בטלפון המותקן או מצוי ברכב, ואילו הסיפא של התקנה מיועדת לאפשר לנהג שימוש בטלפון בתנאים בטוחים, ככל הניתן, בשעה שהרכב בתנועה. לפיכך הותר שימוש בטלפון רק באמצעות דיבורית ונאסר כל שימוש אחר בטלפון, בין אם ההגה מוחזק בשתי הידיים ובין אם לאו.

בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור על פסק הדין האמור, בנימוק כי ההלכה שנפסקה בו אינה חורגת מהלכות שנפסקו על ידו בעבר (**רע"פ 6359/06 מאהר בשותי נ. מדינת ישראל**).

בעפ"ת 9847-04-13 (מחוזי-ת"א) ברין נ' מדינת ישראל, דן בית המשפט המחוזי בנסיבות שונות מהמקרה דנן. באותו מקרה המערער נהג כאשר שתי ידיו היו על כידון האופנוע והטלפון הוחזק בקסדה צמוד לאוזנו באופן יציב המונע את נפילתו. לשם תפעול הטלפון, לא היה צורך באחיזה בטלפון.

כבוד בית המשפט המחוזי קבע כי כוונת מחוקק המשנה לענין אחזקת הטלפון הייתה אחיזה ביד, או בדרך דומה פונקציונאלית כגון אחיזתו בין כתף לראש, או אף אחיזה בקסדה תוך שימוש במכשיר, אך יהיה מרחיק לכת לראות בהתקנת הטלפון בקסדה ללא אחיזה בקסדה או בטלפון, משום אחזקה בטלפון נייד.

כבוד השופט רענן בן יוסף הוסיף וקבע בפסק הדין כי **"תכליתם של דיני התעבורה, הפקודה ותקנותיה, הוא להגן על שלומם ובטיחותם של עוברי הדרך באופן מרבי וזאת תוך יצירת אפשרות לתנועת כלי הרכב ועוברי הדרך לנוע ביעילות. תכליתה של תקנה 28(ב) במסגרת התכלית הכללית, הינה להבטיח את שליטתו של האוחז בהגה או בכידון ברכבו, בכך שלא יסיר ידיו מהם לצורך תפעול מכשיר הטלפון וכי המכשיר יונח באופן יציב המונע את נפילתו והצורך להגיב לכך"**

כשלעצמי, אני סבורה כי ניסוח התקנה מלמד על איסור אחיזתו ביד של הטלפון הנייד. אין לצפות משוטר המבחין באחיזה בטלפון של נהג בתוך רכב, כאשר השוטר נמצא ברכב אחר או עומד באופן סטטי ברחוב, כי יוכל אף להבחין אם הטלפון כבוי אם לאו, ואם נעשה בו שימוש, ומהו אותו שימוש. על כך יש להוסיף כי הדעת נותנת כי החזקתו ביד של הטלפון מיועדת לשם שימוש בו ובפונקציות המותקנות בו. אף אם שפתיו של הנהג אינן נעות ואין הוא רושם מסרון, הרי לא מן הנמנע כי הוא מחזיק בטלפון על מנת לאתר מספר טלפון, כתובת וכיוצ"ב,

הדבר נכון ביתר שאת כאשר בטלפון חכם מותקנות פונקציות רבות ומגוונות, וניתן לעיין באמצעותו באינטרנט או בתוכנת ניווט.

בדרך כלל אין צורך מעשי או סיבה להחזיק ביד טלפון כבוי. לאור לשון התקנה והעובדה כי השוטר אינו יכול להבחין ממרחק אם הטלפון כבוי אם לאו, אני סבורה כי על הנהג יהיה להצביע על הנסיבות המיוחדות שבהן

נשא בידו את הטלפון כחפץ בלבד, היינו כשהוא כבוי.

במקרה דנן טענתו של הנאשם כי החזיק בטלפון כשהוא כבוי היא גרסא כבושה שהועלתה לראשונה בעת עדותו, אשר לא נתתי בה אימון. מכאן שלגופה של המחלוקת יש לדחות את טענת ההגנה. אציין כי גרסתו של הנאשם עוררה תמיהות והייתה בלתי ברורה. לא ברור מהו ההתקן שבו היה מונח הטלפון מלכתחילה, והנאשם לא טען מעולם כי ברכבו מותקנת דיבורית, אלא לטענתו הוא משוחח בטלפון באמצעות רמקול. זאת ועוד, ככל שהטלפון היה מונח בהתקן, לא ברור מדוע עם כיבוי של הטלפון נגרם סיכון לנפילתו. אם ההתקן היה מונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו, לא היה קם צורך לאחזו בטלפון ביד, בין אם הטלפון כבה ובין אם לאו. לנאשם אף לא היה כל הסבר מדוע הטלפון נכבה.

2. מצאתי לנכון לקבל את גרסתו של עד התביעה לפיה הנאשם החזיק בטלפון שחור ביד ימין צמוד לאוזנו הימנית.

שורה של נתונים עובדתיים מחזקים את גרסתו זו. בכלל זה יש לציין כי האירוע התרחש בשעת צהריים, אור יום, ותנאי הראות טובים. מעדותו של הנאשם עלה כי הבחין בשוטר רק סמוך למועד בו נדרש לעצור את נסיעתו.

על כך יש להוסיף כי תמיכה למהימנות השוטר עולה מרישום דברי הנאשם כהוויתם אודות הוצאת הרכב מהמוסך לאחר תקופת אבל. השוטר אף רשם כי הנאשם טען בפניו **"שזה היה על רמקול"**. הנאשם לא הכחיש כי אמר זאת לשוטר, ואף אישר בעדותו **"אם כבר אני מדבר אז זה על רמקול"**.

בהקשר זה יש לדחות את הטענה הכבושה שהעלה הנאשם לפיה נהג ברכב גבוה, כשבחלונות הנוסעים מותקנים וילונות. הנאשם לא המציא ראיה כלשהי לאימות טענתו זו, כגון צילומי הרכב, והשוטר לא עומת עם טענה זו בעת חקירתו הנגדית. אף לא נטען כי הוילונות היו מוסטים. זאת ועוד, אין חולק כי הנאשם החזיק בטלפון בידו, ומכאן ניתן להסיק קיומו של שדה ראיה לשוטר אשר הבחין בהחזקת הטלפון כאמור. הנאשם לא טען בעת האירוע כי לא היה לשוטר שדה ראיה ולא הכחיש את שימושו בטלפון.

העובדה שהנאשם נסע בכביש 4, אינה מלמדת בהכרח כי הכביש היה עמוס, וזאת בפרט לנוכח העובדה שהאירוע התרחש בשעה 13:10.

3. הנחייה המשטרתית 14-27, "חובת השוטר באכיפת עבירה של שימוש בטלפון נייד בזמן נהיגה", מחודש דצמבר 2014, קובעת כי **"השוטר ירשום בדו"ח תיאור קצר של הטלפון הנייד, לרבות פרטים מזהים (צבע, גודל), ככל שניתן בנסיבות העניין ויציע לנהג למסור את מספר הטלפון כדי שזה ירשם בדו"ח.. בהמשך נאמר כי "אין ברישום או אי רישום מס' הטלפון הנייד כדי ללמוד על אמינותו ו/או מקצועיותו של השוטר כפי שקבעו כל הערכאות השיפוטיות"**.

במקרה הנוכחי השוטר רשם את מספר הטלפון הנייד, כפי שמסר לו הנאשם, ואף רשם כי הטלפון הוא בצבע שחור. הנאשם לא חלק על עובדות אלה.

איני מקבלת את טענת ההגנה כי היה על השוטר לטויל את הטלפון הנייד לרשותו ולבדוק את מספרו, והדבר אף עומד בניגוד להנחיה. לא הייתה לשוטר סמכות לתפוס את הטלפון.

ככל שהנאשם לא דיבר בטלפון היה באפשרותו להמציא פלטי שיחות נכנסות ויוצאות, כאשר רישומו של מספר הטלפון בדו"ח (כפי שאכן נרשם) מיועד לסייע לנהג להוכיח את מספר המנוי בו השתמש בעת האירוע. הנאשם נמנע מלהמציא פלטי שיחות או אסמכתא כלשהי כי הטלפון לא היה בשימוש.

בסופו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום לקבל את טענות ההגנה, אשר ברובן היו כבושות. נתתי אמון בגרסת התביעה, אשר חיזוק לה נמצא בנסיבות האירוע. ונשענה על עדות שלא נסתרה בחקירה הנגדית. משכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר.

אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ו , 29 נובמבר 2015, במעמד באי כוח הצדדים